

A short story

Az ezer élmény országja

Country of 1000 lakes and unforgettable memories

CSEH ANASZTÁZIA

ÚTICÉL: HELSINKI

On my way

Finnországi kalandjaim tavaly, 2019 augusztusában kezdődtek.

Az első repülést követően tudtam, hogy életem egyik legemlékezetesebb időszaka vár rám. Ez így is lett. Az első félévet követően, tanulmányaim meghosszabbításával még több, mint 5 hónapot töltöttem az északi csodaországban. 2020 januárjában - a téli szünetet megelőző decemberi sí szünetet követően - folytatódott a tanév. A repülőút előtt ekkor már a bizonytalanság izgalma helyett a közeljövőre vonatkozó tervek várakozásai kötötték le gondolataimat.

Úton Helsinki felé átgondoltam mindazt a képzeletbeli „kivé akarok válni” listámon szereplő értéket, amelyek megszerzésére és fejlesztésére alkalmasint kitűnőnek bizonyult minden körülmény.

A repülőgép landolását követően tehát ezen filozófiával indultam útnak új otthonomba, ami ezúttal a nyüzsgő, életteli egyetemi kollégium volt.

HOVATARTOZÁS

Culinary experiences

A diákszálló otthont adott a finn fővárosban, tanuló egyetemisták apraja-nagyjának. Nem is tudom, hogy minek nevezhetném az életem alakításáért felelős irányító hatalmat, amely gondoskodott arról, hogy továbbra is a legszerencsésebb emberek egyikének érezzem magam, ezúttal azonban a sors kezének nevezném a történeteket. Kezdjük mondjuk azzal, hogy 3 egyágyas szobát magában foglaló, közös konyhával, zuhanyzóval és illemhelyiséggel rendelkező apartmanban laktam 2 másik lakótársammal. Mint arról magam is megbizonyosodtam az együtt töltött idő során, lakótársaim Franciaországból és Németországból érkeztek, magukkal hozva az egyik legérdekesebbet, amelyet a közös élet során megismerhet a másiktól az ember, mégpedig étkezési kultúrájukat és tradicionális ételeik elkészítési módját.

EMLEKKÉPEK

Serendipity

A kollégium otthont adott nekünk, egyetemistáknak és felejthetetlen pillanatainknak egyaránt. Pillanatoknak, amelyeket akár véletlennek is nevezhetnék, mint amikor a liftem megállt (ami felettébb különös volt) egy emeleten, ahonnan a lift már két emberrel ment tovább, s ahol az angolul kezdődő bemutatkozást követően a beszélgetés az anyanyelvem csodálatos kifejezésével - minthogy „Öröm volt téged megismerni.” és a „Nem sokára újra találkozunk!” mondattal ért véget. Hát tessék, tényleg kicsi a világ. Véletlen volt az is, amikor megadva az utolsó lehetőséget egy aznapi összejövetelnek, az 1-2 órás bájcsvejev helyett egy mély, nyomot hagyó beszélgetés, játék, tánc, mulatozás és egy igaz barátság kibontakozása vette kezdetét.

A 2020 márciusában kezdődő karantén - a Kínában kirobbant, Covid-19 vírus miatti világjárvány okán - ugyan intézmények ajtaját zárta be, számunkra mégis a lehetőséget jelentette kapcsolataink elmélyítésére és újabb emlékképek készítésére. Kirándultunk, sétáltunk, vacsorákat szerveztünk. Terítékre került Franciaország, Olaszország, Japán, Németország és persze Magyarország sajátos ízvilágával megbolondított hagyományos menülistája is. Mindezt persze a tantárgyi követelmények teljesítése mellett.

A karantén kezdetén eltökélt célom volt, hogy megtanulok professzionális szinten emberi alakokat rajzolni. Jóllehet azokra az alapokra építettem, amelyeket még az általános iskola tanórák utáni művészeti kurzusán tanultam, Finnországban festettem azonban először akvarell képet, amire elképesztően büszke vagyok. Ki tudja, egy nap lehet, hogy festő leszek.

CSAK EGY JÓTANÁCS

Realize how blessed the life is

Naphosszat mesélhetnék a megannyi kalandról, beszélgetésről, buliról és emlékről, amelyeket egymással megosztva élünk meg, akkor sem érnék a végére. Ha tehetném, újra és újra és megint átélném az összes pillanatot. Az egyik legnagyobb csoda volt ez a két félév az életemben. Ha egyetlen tanácsot adhatnék diáktársaimnak, akkor az valószínűleg mégsem csak egy lenne, de biztosan tartalmazna olyan okosságokat, minthogy: menjenek ki külföldre, ismerjenek meg más kultúrákat, embereket, különböző mentalitásokat, élvezzék életük minden pillanatát, éljenek szívből, és ne felejtssék el a jelenben élni, mert minden másodpercnek súlya van! Hogy a különbözőség nem hiba, mindinkább csoda és lehetőség a fejlődésre az élet egy másik területén! Hogy legyenek hálásak mindenért, ami idáig történt velük és gondolkodás nélkül vágjanak bele terveik megvalósításába! Legfőképpen azokba, amelyeknek már a gondolata is izgalommal tölti el őket. Ha a lehetőség nem kínálja magát ezüst tálcán, keressék őket vagy teremtsék meg maguk! Nem számít, hogy elég bátrak-e adott pillanatban meglépni egy látszólag hatalmas lépést. Csak mondjanak igent, a bátorság a cselekvés hozadékaként érkezni fog és legyenek biztosak abban is, hogy minden úgy alakul majd út közben, hogy az a legjobbat hozza ki belőlük egy fantasztikus élménnyel karöltve!

AZ UTAZÓ

Best wishes

Minden perc ajándék és soha nem késő. Ha van tökéletes pillanat megtenni valamit, akkor határozottan ez az. Valahol legmélyen bánom, hogy véget ért, de milliószor erősebb bennem a hála érzésre, hogy valaha megtörtént, átélhettem, ott lehettem. Mindenért, amit kaptam, amit megtettem és aki emiatt lettem. Köszönöm az ERASMUS+ programnak, hogy lehetőséget adott az ösztöndíjjal külföldi tanulmányaimhoz, a nyelvtudás élő környezetben való fejlesztéséhez, a számtalan kaland megéléséhez és ami a legfontosabb, barátaim körének kiszélesítéséhez. Az élet azonban az idő múlásával párhuzamosan halad, tehát a legtöbb, amit tehetek az az, hogy néhány percig még élvezem emlékeim mámorító varázsát, majd figyelmemet, kíváncsiságomat és minden szenvedélyemet összegyűjtve a jelenre fókuszálok ezzel leütve első betűjét történetem következő bekezdésének. Amiatt pedig már most izgatott vagyok, hogy milyen csodára bukkanok legközelebb utamon.

